

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2021 r. – Lück/EUIPO – R.H. Investment (MALLE)**(Sprawa T-188/21) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy MALLE – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Bezskuteczność jedyne go zarzutu]

(2022/C 84/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Jörg Lück (Hilden, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat L. Becker)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Eberl i E. Markakis, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: R.H. Investment UG (haftungsbeschränkt) (Erlangen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Metzner i M. Scheiner)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 grudnia 2020 r. (sprawa R 1393/2020-5), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między R.H. Investment a J. Lüciem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Jörg Lück zostaje obciążony kosztami postępowania

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 7.6.2021.

Skarga wniesiona w dniu 27 października 2021 r. – NO/Komisja**(Sprawa T-708/21)**

(2022/C 84/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NO (przedstawiciel: E. Smartt, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie bezczynności Komisji, która naruszyła spoczywające na niej obowiązki wynikające z art. 265 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ponieważ nie zajęła stanowiska w odpowiedzi na skargi złożone przez skarżącego do Komisji, które dotyczyły między innymi pomocy państwa udzielonej przez Irlandię;
- obciążenie Komisji jej kosztami postępowania, oraz
- zasądzenie zwrotu kosztów poniesionych przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujący zarzut:

Zgodnie z art. 265 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Komisja była zobowiązana do zajęcia stanowiska w odpowiedzi na skargi złożone przez skarżącego do Komisji, które dotyczyły między innymi pomocy państwa udzielonej przez Irlandię – w dniu upływu lub przed upływem rozsądnego terminu od złożenia skarg przez skarżącego. W związku z zaniechaniem działania w rozsądnym terminie skarżący wezwał Komisję do działania pismem z dnia 28 czerwca 2021 r. W odpowiedzi na wezwanie skarżącego do działania Komisja nie zajęła stanowiska w wyznaczonym terminie następującym po tym wezwaniu.

Uznając, że w tych okolicznościach brak zajęcia stanowiska przez Komisję jest bezsporny, skarżący wniósł niniejszą skargę na bezczynność na podstawie art. 265 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2021 r. – Hangzhou Dingsheng Industrial Group i in./Komisja

(Sprawa T-748/21)

(2022/C 84/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hangzhou Dingsheng Industrial Group Co., Ltd (Hangzhou, Chiny), Dingheng New Materials Co., Ltd (Rayong, Tajlandia), Thai Ding Li New Materials Co., Ltd (Rayong) (przedstawiciele: G. Coppo i G. Pregno, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/1474⁽¹⁾ z dnia 14 września 2021 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2015/2384 i rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2017/271 wobec przywozu niektórych rodzajów folii aluminiowej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz niektórych rodzajów folii aluminiowej wysyłanych z Tajlandii, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Tajlandii, opublikowanego w Dzienniku Urzędowym L 325 z dnia 15 września 2021 r., w zakresie w jakim dotyczy ono Hangzhou Dingsheng Industrial Group Co., Ltd., Dingheng New Materials Co., Ltd., i Thai Ding Li New Materials Co. Ltd; oraz,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. W zarzucie pierwszym strona skarżąca twierdzi, że zaskarżone rozporządzenie narusza prawo, gdyż kończy dochodzenie, wszczęte na mocy rozporządzenia wszczynającego – bez spełnienia przez Komisję standardów dowodowych wymaganych zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego (część pierwsza zarzutu pierwszego). Komisja bezkrytycznie oparła się bowiem na treści skargi, która zawiera jednak braki i jest obarczona istotnym błędem, gdyż jest oparta na niewiarygodnych informacjach, których Komisja nie sprawdziła ani nie uzupełniła. Ponadto strona skarżąca twierdzi, że Komisja nie odpowiedziała w należyty sposób na uwagi strony skarżącej w przedmiocie niezgodności z prawem wszczęcia dochodzenia (część druga zarzutu pierwszego).
2. W zarzucie drugim strona skarżąca twierdzi, że Komisja nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia co do występowania istotnych czynników wymienionych w art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, a w szczególności w odniesieniu do wymogu dotyczącego osłabienia skutków cła, z naruszeniem art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 325, s. 6